

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Król-Szymielewicz

Protokolant: Katarzyna Bakalarczyk-Kielak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 listopada 2016 roku we W.

sprawy z powództwa B. J.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.

o ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 3.600,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. zalicza koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powód B. J. pozwem z dnia 03.02.2016r. domagał się zasądzenia od strony pozwanej - Przedsiębiorstwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kwoty 30.000 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18.02.2015r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swych roszczeń powód wskazał, iż był pracownikiem strony pozwanej w okresie od 01.08.1995r. do 17.02.2015r. Był zatrudniony na następujących stanowiskach pracy:

- ***od 01.08.1995r. do 07.06.1997r. – jako Wiceprezes Zarządu Spółki – (...) ds. (...),***
- *od 08.06.1997r. do 01.01.2003r. – jako Wiceprezes Zarządu Spółki,*
- *od 02.01.2003r. do 15.10.2006r. – jako Prezes Zarządu – Dyrektor Spółki;*
- *od 16.10.2006r. do 21.06.2010r. – jako Wiceprezes Zarządu Spółki,*
- *od 22.06.2010r. do 24.07.2011r. – jako Członek Zarządu – Dyrektor ds. (...) i Marketingu;*
- *od 25.07.2011r. do 31.08.2011r. – jako Dyrektor ds. (...) i Marketingu;*
- *od 01.09.2011r. do 17.02.2015r. – jako Dyrektor ds. Marketingu.*

Powód wskazał, iż w dniu 17.02.2015r. został rozwiązany stosunek pracy łączący go ze stroną pozwaną. Powód otrzymał od pozwanego pracodawcy świadectwo pracy, w którym zamieszczono informację, iż w okresie zatrudnienia pracownik wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 5 dni.

Powód zarzucił, że wskazanych 5 dni urlopu dotyczyło tylko prawa do urlopu nabytego w roku 2015, natomiast nie uwzględniono faktu, że powód nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego za wcześniejsze 3 lata. Powód wskazał, iż aneksem do umowy o pracę zawartym w dniu 22.02.2013r., strona pozwana zwolniła go z obowiązku świadczenia pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia i innych praw przysługujących pracownikowi – do czasu osiągnięcia wieku emerytalnego, a co nastąpiło w lutym 2015r. Jednakże zdaniem powoda, za okres zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy należy mu się ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w latach 2012 – 2015. Powód zaprzeczył, aby korzystał z urlopu wypoczynkowego w okresie nieświadczenia pracy oraz aby otrzymał wynagrodzenie urlopowe w okresie zwolnienia go z obowiązku świadczenia pracy.

Strona pozwana - Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., w odpowiedzi na pozew (k.14-15), wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwana Spółka podniosła, że naliczyła i wypłaciła powodowi w całości należne mu wynagrodzenie za wykorzystany przez niego urlop wypoczynkowy w okresie zatrudnienia. W toku postępowania pozwany pracodawca zarzucił również, iż po zawarciu z powodem aneksu do umowy o pracę, z dnia 22.02.2013r., odbyło się spotkanie władz Spółki z powodem, w trakcie którego ustalono warunki zwolnienia powoda z obowiązku świadczenia pracy przez okres dwóch lat. Ustalono wówczas, że powód ma otrzymywać wynagrodzenie wynoszące 10.000 zł brutto miesięcznie i w tym mieszczą się wszystkie przysługujące mu roszczenia pracownicze i socjalne wobec Spółki i jednocześnie jest on zwolniony z obowiązku świadczenia pracy do czasu nabycia przez niego uprawnień emerytalnych.

Ponadto, zdaniem strony pozwanej, skoro powód w okresie, kiedy nie świadczył pracy, podpisywał wnioski o przyznanie mu świadczeń socjalnych tzw. „wczasów pod gruszą”, to oznacza, iż wykorzystał w tym okresie przysługujący mu urlop wypoczynkowy, gdyż takie świadczenia socjalne przysługują tylko pracownikowi, który udaje się na co najmniej 10 dni roboczych urlopu wypoczynkowego.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód B. J. był zatrudniony u strony pozwanej - w Przedsiębiorstwie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., w okresie od 01.08.1995r. do 17.02.2015r. na następujących stanowiskach pracy:

- ***od 01.08.1995r. do 07.06.1997r. – jako Wiceprezes Zarządu Spółki – (...) ds. (...),***
- *od 08.06.1997r. do 01.01.2003r. – jako Wiceprezes Zarządu Spółki,*
- *od 02.01.2003r. do 15.10.2006r. – jako Prezes Zarządu – Dyrektor Spółki;*
- *od 16.10.2006r. do 21.06.2010r. – jako Wiceprezes Zarządu Spółki,*
- *od 22.06.2010r. do 24.07.2011r. – jako Członek Zarządu – Dyrektor ds. (...) i Marketingu;*
- *od 25.07.2011r. do 31.08.2011r. – jako Dyrektor ds. (...) i Marketingu;*
- *od 01.09.2011r. do 17.02.2015r. – jako Dyrektor ds. Marketingu.*

Dowód: - akta osobowe powoda,

- *świadcstwo pracy z 17.02.2015r.: k.6.*

Do dnia 31.12.2012r. Prezesem Zarządu pozwanej Spółki był M. S..

Począwszy od dnia 12.03.2013r. nowym Prezesem Zarządu Spółki został A. K..

Zaś przez cały powyższy okres Wiceprezesem Zarządu strony pozwanej był R. U. - i jest Wiceprezesem dotychczas.

W dniu 22.02.2013r. powód B. J. zawarł z Wiceprezesem Zarządu strony pozwanej R. U. aneks do umowy o pracę, w treści którego postanowiono, że powód zostaje zwolniony z obowiązku świadczenia pracy do czasu przyznania mu świadczeń emerytalnych. Kwota wynagrodzenia powoda miała pozostać bez zmian, tj. było to 10.000 zł brutto miesięcznie.

W celu zawarcia tego aneksu powód spotkał się w lutym 2013r. jedynie z R. U..

Na mocy powyższego porozumienia, umowa o pracę powoda została rozwiązana z dniem 17.02.2015r. Przez dwa lata powód nie świadczył żadnej pracy na rzecz pozwanej Spółki, jednocześnie pobierając w/w wynagrodzenie.

Powyższe porozumienie zawarte z powodem było wynikiem decyzji nowych wspólników Spółki i było spowodowane faktem pełnienia przez powoda przez szereg lat wysokich funkcji w Zarządzie Spółki.

Dowód: - uchwała Rady Nadzorczej z 31.12.2012r.: k.152;

- **uchwała Rady Nadzorczej z 06.03.2013r.: k.152;**
- zaświadczenie o zarobkach powoda: k.21;
- rozwiązanie umowy o pracę: k.7;
- zeznania świadków: K. R.: k.161-162, M. S.: k.138, A. K.:k.162,
- przesłuchanie powoda: k.33, 163,
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej Wiceprezesa Zarządu R. U.: k.33, 164.

Pomimo zwolnienia powoda z obowiązku świadczenia pracy, powód często przychodził do siedziby Spółki. Pod koniec lutego 2013r., w związku ze zmianą Prezesów Zarządu Spółki, odbywało się spotkanie Wiceprezesa Zarządu R. U., byłego Prezesa Zarządu M. S. i A. K., który miał zostać nowym Prezesem. Celem spotkania było omówienie stanu Spółki w związku ze zmianą Prezesów Zarządu. Wówczas w siedzibie Spółki pojawił się również powód, który chciał uczestniczyć w tym spotkaniu i wziął w nim udział. W trakcie tego spotkania dotychczasowy Prezes Zarządu M. S. i Wiceprezes Zarządu R. U. omówili z powodem warunki jego zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy. Powód został przez nich poinformowany, że do czasu nabycia praw emerytalnych nie musi świadczyć pracy oraz że będzie otrzymywał wynagrodzenie wynoszące 10.000 zł brutto miesięcznie i w tym zawierają się wszystkie przysługujące mu świadczenia pracownicze, w tym i wynagrodzenie za przysługujący mu urlop wypoczynkowy w czasie zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy. Powód wyraził na te warunki zgodę, nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń i był wówczas zadowolony z takich ustaleń.

Dowód: - zeznania świadków: M. S.: k.138, A. K.: k.162,

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej Wiceprezesa Zarządu R. U.: k.33, 164.

Zanim powód został Dyrektorem ds. Marketingu, zajmował stanowiska Wiceprezesa i Prezesa Zarządu strony pozwanej. Z racji zajmowanych wcześniej stanowisk pracy w Zarządzie Spółki, powód będąc Dyrektorem ds. Marketingu nie podpisywał list obecności w okresie wykonywania pracy na rzecz strony pozwanej. Była to decyzja powoda. Nie zawsze też powód wypełniał karty urlopowe dotyczące urlopu wykorzystanego w 2012r.

W 2012r. powodowi przysługiwało łącznie 30 dni zaległego i bieżącego urlopu wypoczynkowego (4 + 26). Powód wykorzystał w 2012r. 29 dni urlopu wypoczynkowego, a to w dniach: 04.05., 15.05., 06-08.06., 20.06.-04.07., 25.07., 06-08.08., 22-26.10., 02.11., 24-31.12.

W 2013r. powodowi przysługiwało łącznie 27 dni zaległego i bieżącego urlopu wypoczynkowego (1+26). Powód nie wykorzystał w 2013r. urlopu wypoczynkowego.

W 2014r. powodowi przysługiwało łącznie 53 dni zaległego i bieżącego urlopu wypoczynkowego (27+26) . Powód wykorzystał w 2014r. 53 dni urlopu wypoczynkowego, w dniach od 01.07.2014r. do 12.09.2014r. Za ten okres strona pozwana wypłaciła powodowi wynagrodzenie urlopowe, a co wynika z list płac za te miesiące.

W 2015r. powodowi przysługiwało 5 dni bieżącego urlopu wypoczynkowego, które powód wykorzystał w dniach od 09 do 13.02.2015r. Za ten okres strona pozwana wypłaciła powodowi wynagrodzenie urlopowe, a co wynika z listy płac za luty 2015r.

Dowód: - listy obecności: k.99-106;

- wnioski urlopowe powoda: k.107-108;
- wyliczenie należnego powodowi urlopu: k.47;
- zestawienie dat, w jakich powód wykorzystał urlop: k.48;
- listy płac: za lipiec – wrzesień 2014r.: k.88-90, i za luty 2015r.: k.96;
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej Wiceprezesa Zarządu R. U.: k.33, 164.

Z obowiązującego u strony pozwanej Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych na lata 2012-2015 wynikało, że pracownikowi przysługuje świadczenie urlopowe, tzw. „wczasy pod gruszą” w sytuacji, kiedy wykorzysta on jednorazowo urlop wypoczynkowy w wymiarze 10 dni roboczych.

Powód składał wnioski o uzyskanie „wczasów pod gruszą”: w maju i marcu 2012r., w marcu 2013r., 24.06.2013r., w grudniu 2013r., 03.11.2014r. i wskazane świadczenia urlopowe zostały mu wypłacone.

Powodowi w okresie, kiedy był zwolniony z obowiązku świadczenia pracy na rzecz strony pozwanej wypłacono także wszelkie inne świadczenia socjalne przysługujące pracownikom strony pozwanej, jak np. świadczenia świąteczne wielkanocne i bożonarodzeniowe (zwane na listach płac „zajączkiem” i „gwiazdką”) czy też świadczenie z okazji Dnia Budowlanca.

Dowód: - aneksy do Regulaminu ZFŚS: k.109, 112, 115;

- wnioski powoda o „wczasy pod gruszą”: k.110, 113, 116, 118-120;
- listy płac: k.50-98.

Strona pozwana wypłaciła powodowi wynagrodzenie urlopowe wynoszące: - w 2012r.: 13.889,58 zł brutto;

- w 2014r.: 24.545,45 zł brutto (urlop za 2013r. i 2014r.);
- w 2015r.: 2.500 zł brutto.

Razem: 40.935,03 zł brutto.

Na listach płac wynagrodzenie to zostało zaksięgowane jako wynagrodzenie urlopowe.

Dowód: - wyliczenie wypłaconego powodowi wynagrodzenia urlopowego: k.49,

- listy płac: k.50-98.

W sytuacji gdyby uznać, że powód nie wykorzystał należnego mu urlopu wypoczynkowego w latach 2013-2015 i strona pozwana nie wypłaciła mu wynagrodzenia urlopowego, powodowi przysługiwałby ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w następujących kwotach:

- za rok 2013 – 26 dni = 12.428,26 zł brutto;
- za rok 2014 – 26 dni = 12.482,08 zł brutto;
- za rok 2015 – 5 dni = 2.380,95 zł brutto.

Razem: 27.291,29 zł brutto.

Natomiast fakt wykorzystania przez powoda przysługującego mu urlopu wypoczynkowego za 2012 rok w ilości 26 dni wynika z kart urlopowych i list obecności powoda (powód wykorzystał ten urlop w dniach: 04.05., 15.05., 06-08.06., 20.06.-04.07., 25.07., 06-08.08., 22-26.10., 02.11., 24-31.12.).

Dowód: - wyliczenie hipotetycznego ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy: k.45;

- karty urlopowe powoda: k.107-108,
- listy obecności: k.99-106.

Powód sprzedał swoje udziały w pozwanej Spółce. Zdaniem Wiceprezesa Zarządu pozwanej Spółki (...), powód nie potrafi pogodzić się z tym, że nie ma on już wpływu na działalność Spółki.

Dowód: - przesłuchanie w charakterze strony pozwanej Wiceprezesa Zarządu R. U.: k.33, 164.

Mając na uwadze powyższe ustalenia stanu faktycznego, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako bezzasadne podlegało w całości oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, w tym zwłaszcza na: dokumentach zawartych w aktach osobowych powoda; świadectwie pracy, listach płac powoda i listach obecności, wnioskach powoda o przyznanie mu „wczasów pod gruszą”, przedłożonych przez stronę pozwaną zestawieniach liczby dni przysługującego powodowi urlopu w latach 2012-2015 i na wyliczeniu przez stronę pozwaną wysokości hipotetycznego ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Ponadto Sąd dał wiarę zeznaniom świadków powołanym przez Sąd z urzędu: A. (...), które Sąd ocenił jako rzeczowe, jasne i wzajemnie zbieżne, a przez to stanowiące w pełni wiarygodny dowód w sprawie.

Za wiarygodne Sąd uznał także zeznania świadka K. R. – kierowniczkę kadr pracującej w Spółce łącznie do 31.03.2013r., z tym, że świadek ta nie знаła ustaleń stron dotyczących zwolnienia powoda z obowiązku świadczenia pracy, gdyż nie brała udziału w spotkaniach dotyczących tej kwestii.

Sąd ocenił także jako w pełni wiarygodne zeznania przesłuchanego w charakterze strony pozwanej Wiceprezesa Zarządu R. U., albowiem były one konsekwentne i wraz z zeznaniami w/w świadków tworzyły spójny i konkretny materiał dowodowy, na podstawie którego Sąd mógł odtworzyć chronologiczny przebieg zdarzeń ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie.

Natomiast Sąd nie dał wiary twierdzeniom powoda, jakoby miało mu przysługiwać prawo do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, bowiem twierdzenia te nie znajdują uzasadnienia w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Podstawę prawną roszczenia powoda o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy stanowił przepis art. 171 §1 k.p., zgodnie z którym, w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż powód w pozwie wskazał, że domaga się zapłaty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop w latach 2012-2015. Tymczasem powód powinien był poinformować, że w roku 2012 korzystał z urlopu wypoczynkowego – i jak wynika z materiału dowodowego – wykorzystał go w całości. Już chociażby ta niezgodność argumentacji powoda z rzeczywistym stanem rzeczy skutkuje tym, że powodowi nie można dać wiary.

Jak wynika z zeznań Wiceprezesa Zarządu R. U., powód z racji pełnionych wcześniej funkcji w Zarządzie Spółki, nie chciał podpisywać list obecności. Nie zawsze też dopełniał wymogu wypełniania kart urlopowych. Z istniejących kart urlopowych powoda wynika, że w 2012r. korzystał on z urlopu wypoczynkowego w dniach: 6-08.06, 20.06 – 04.07, 15.05, 22.10 – 26.10.2012r. – a zatem łącznie wykorzystał 22 dni (robocze) urlopu wypoczynkowego.

W wykazie dni urlopu wykorzystanych przez powoda w 2012r., strona pozwana wskazała nadto dni: 4 maja, 25 lipca, 2 listopada i 24-31.12.2012r. Stąd też zdaniem strony pozwanej powód wykorzystał w 2012r. łącznie 29 dni urlopu wypoczynkowego (3 dni urlopu zaległego i 26 dni urlopu bieżącego za 2012 rok).

Z list obecności powoda wynika, że w dniu 4 maja 2012r. zarówno powód jak i prezes Zarządu M. S. korzystali z urlopu wypoczynkowego, a w dniu 2 listopada 2012r. cała firma miała dzień wolny – wpisany jako dzień urlopu wypoczynkowego. Dzień 25 lipca także został zaznaczony na liście obecności jako urlop wypoczynkowy powoda.

Ponadto wszystkie te dni urlopu powoda, jakie wynikają z jego kart urlopowych, zostały także zaznaczone na listach obecności jako dni urlopu powoda. Te okoliczności spowodowały, iż Sąd dał wiarę stronie pozwanej, że także w dniach: 4 maja, 25 lipca, 2 listopada i 24-31.12.2012r. powód korzystał z urlopu wypoczynkowego, uznając za wiarygodne wpisy poczynione na listach obecności powoda.

Tym samym uznać należało, iż przysługujący powodowi bieżący urlop wypoczynkowy za 2012 rok w ilości 26 dni powód wykorzystał w całości, a co wynika z jego kart urlopowych i list obecności (zaś łącznie powód wykorzystał w 2012r. 29 dni urlopu wypoczynkowego, w tym 3 dni urlopu zaległego).

Z tych przyczyn roszczenie powoda o zapłatę ekwiwalentu za rzekomo niewykorzystany przez niego urlop wypoczynkowy w 2012r. podlegało oddaleniu jako oczywiście bezzasadne.

Odnosząc się natomiast do roszczenia powoda o zapłatę wskazanego ekwiwalentu za urlop z lat 2013-2015, Sąd zważył, iż powodowi nie przysługuje ten ekwiwalent, albowiem na skutek wzajemnych ustaleń stron poczynionych w lutym 2013r., strona pozwana naliczyła i wypłaciła powodowi wynagrodzenie urlopowe z tytułu urlopu przysługującego mu w latach 2013-2015.

Sąd nie miał żadnych podstaw do tego, aby nie dać wiary spójnym i wzajemnie zbieżnym zeznaniom świadków: M. S. i A. K. oraz przesłuchanego w charakterze strony pozwanej Wiceprezesa Zarządu R. U., z których wynikało, że pod koniec lutego 2013r. miało miejsce spotkanie Wiceprezesa Zarządu R. U., byłego Prezesa Zarządu M. S. i A. K., który miał zostać nowym Prezesem. Celem spotkania było omówienie stanu Spółki w związku ze zmianą Prezesów Zarządu. W spotkaniu tym uczestniczył również powód. W trakcie tego spotkania dotychczasowy Prezes Zarządu M. S. i Wiceprezes Zarządu R. U. omówili z powodem warunki jego zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy (przez okres dwóch lat). Powód został przez nich poinformowany, że do czasu nabycia praw emerytalnych nie musi świadczyć pracy oraz że będzie otrzymywał wynagrodzenie wynoszące 10.000 zł brutto miesięcznie i w tym zawierają się wszystkie przysługujące mu świadczenia pracownicze, w tym i wynagrodzenie za przysługujący mu urlop wypoczynkowy w czasie zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy. Z zeznań wymienionych świadków i Wiceprezesa Zarządu R. U. jasno i wyraźnie wynika, że powód wyraził zgodę na te warunki, nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń i był wówczas zadowolony z takich ustaleń.

W konsekwencji tych ustaleń, strona pozwana za okres od 01.07.2014r. do 12.09.2014r. wypłaciła powodowi wynagrodzenie urlopowe za 53 dni urlopu wypoczynkowego przysługującego powodowi za 2013r. i 2014r.

W 2015r. powodowi przysługiwało 5 dni bieżącego urlopu wypoczynkowego. Strona pozwana wypłaciła powodowi wynagrodzenie urlopowe za okres od 09 do 13.02.2015r.

Na listach płac powoda z miesięcy lipiec-wrzesień 2014r. i luty 2015r., w/w wynagrodzenie zostało zaksięgowane jako wynagrodzenie urlopowe.

Tym samym, zgodnie z ustaleniami stron poczynionymi w lutym 2013r., strona pozwana wypłaciła powodowi wynagrodzenie urlopowe za cały przysługujący mu urlop wypoczynkowy w latach 2013r.-2015r., kiedy to powód był zwolniony z obowiązku świadczenia pracy na rzecz pozwanej Spółki i powodowi nie przysługuje ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Jak wskazuje się w judykaturze, dopilnowanie, aby pracownik skorzystał z urlopu wypoczynkowego, jest obowiązkiem pracodawcy. Jeśli pracodawca nie dopełnia tego obowiązku, to dopuszcza się wykroczenia przeciwko prawom pracownika. Dlatego obowiązek pracodawcy udzielenia pracownikowi urlopu wypoczynkowego w danym roku kalendarzowym nie jest zależny od zachowania się pracownika. Powinien on być zrealizowany bez względu na to, czy pracownik chce czy też nie chce korzystać w danym roku z nabytego urlopu (vide: ustalenia faktyczne w wyroku SN z 09.05.2013r., II PK 199/12, Lex nr 1555440).

Sytuacja, jaka zaistniała na gruncie niniejszej sprawy, w orzecznictwie Sądu Najwyższego omawiana jest tylko na gruncie instytucji zwolnienia pracownika z obowiązku świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia stosunku pracy. W wyroku z dnia 26.04.2011r. II PK 302/10 (OSNP 2012/17-18/2015) Sąd Najwyższy wskazał, iż: „zwolnienie z obowiązku świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia umowy o pracę może być wynikiem porozumienia zawartego między pracodawcą a pracownikiem. Dochodzi wówczas do zawarcia dodatkowej umowy między stronami stosunku pracy. Jeśli z takiej umowy nie wynika obowiązek pracownika wykorzystania urlopu wypoczynkowego w okresie nieświadczenia pracy, to pracodawca nie może pracownika zobowiązać do wykorzystania urlopu w tym okresie.” W uzasadnieniu tego wyroku SN podał nadto, że zgoda pracownika na udzielenie mu urlopu wypoczynkowego w okresie zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy może być wyrażona w sposób dorozumiany – powinna być jednak jednoznaczna i nie budzić wątpliwości.

Na kanwie tego orzeczenia zapadły również inne wyroki Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 21.10.2015r. II PK 264/14 (Lex nr 1849086) SN zważył, iż z tez zawartych w w/w wyroku z dnia 26.04.2011r. nie można bezwzględnie wywodzić uprawnienia do ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy rzekomo niewykorzystany w okresie zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy. SN wskazał, iż z całą pewnością nie można się zgodzić z argumentacją, aby polecenie pracodawcy wykorzystania urlopu wypoczynkowego w okresie zwolnienia od obowiązku świadczenia pracy wymagało pisemnej zgody pracownika. Zdaniem Sądu Najwyższego, sam brak sprzeciwu pracownika co do obowiązku wykorzystania urlopu wypoczynkowego w okresie wypowiedzenia umowy o pracę i zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy spełnia warunek wyrażenia przez pracownika dorozumianej zgody na udzielenie mu w tym okresie urlopu wypoczynkowego, o której mowa w wyroku z dnia 26.04.2011r. Ponadto SN przyjął, iż ocena tego rodzaju roszczeń pracowniczych może być dokonywana w świetle art. 8 k.p.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd miał zwłaszcza na uwadze okoliczność, iż podczas spotkania pod koniec lutego 2013r. i ustalenia zasad korzystania przez powoda z prawa niewykonywania pracy, powód zaakceptował przedstawione mu wówczas warunki tego porozumienia. Powód zgodził się z tymi warunkami i jak zeznali świadkowie M. S. i A. K. – był zadowolony z takich ustaleń, z których wynikało, że wszelkie jego roszczenia pracownicze w tym i z tytułu należnego mu wynagrodzenia urlopowego, pokrywać będzie kwota 10.000 zł brutto miesięcznie.

Dlatego, w ocenie Sądu, strona pozwana zasadnie przyjęła, iż powód wykorzystał w okresie nieświadczenia pracy przysługujący mu urlop wypoczynkowy za lata 2013-2015.

Powód musiał mieć świadomość takich ustaleń ze stroną pozwaną, skoro w każdym ze spornym lat (tj. w 2012r., w 2013r. i w 2014r.) składał wnioski o uzyskanie „wczasów pod gruszą”. Zaś z obowiązującego u strony pozwanej Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych wynikało, że pracownikowi przysługuje świadczenie urlopowe, tzw. „wczasy pod gruszą” tylko w sytuacji, kiedy wykorzysta on jednorazowo urlop wypoczynkowy w wymiarze 10 dni roboczych. Powodowi był znany ten Regulamin, gdyż na aneksie do tego Regulaminu z dnia 29.05.2012r. widnieje jego podpis (k.109).

Zatem powód musiał mieć wiedzę, że skoro wypłacane mu są świadczenia socjalne w postaci „wczasów pod gruszą”, to korzysta z urlopów wypoczynkowych i wypłacane jest mu także wynagrodzenie urlopowe.

Dodatkowo podkreślić należy fakt, iż w rozpoznawanej sprawie okres nieświadczenia przez powoda pracy był bardzo długi i wynosił 2 lata. Przez 2 lata powód w ogóle nie świadczył pracy na rzecz pozwanej Spółki, a uzyskiwał miesięczne wynagrodzenie znacznie przewyższające średnią płacę krajową. Ponadto powodowi w okresie, kiedy był zwolniony z obowiązku świadczenia pracy na rzecz strony pozwanej wypłacono także wszelkie inne świadczenia socjalne przysługujące pracownikom strony pozwanej, jak np. świadczenia świąteczne wielkanocne i bożonarodzeniowe czy też świadczenie z okazji Dnia Budowlanica.

Biorąc pod uwagę te okoliczności roszczenie powoda należy ocenić również jako nadużycie prawa w świetle art. 8 k.p.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo w pkt. I-wszym sentencji wyroku jako w całości bezzasadne.

W pkt. II -gim sentencji wyroku Sąd na podstawie przepisów art. 98 §1 k.p.c. zasądził na rzecz strony pozwanej – jako strony wygrywającej proces - od powoda kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość tych kosztów Sąd ustalił biorąc za podstawę § 9 ust.1 pkt. 2 w zw. z §2 pkt. 5 Rozp. Min. Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804 – tj. po nowelizacji obowiązującej od stycznia 2016r., gdyż pozew wpłynął w dniu 03.02.2016r.).

W punkcie III – cim sentencji wyroku Sąd, w oparciu o treść art. 96 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 r. Nr 167 poz. 1398 ze zm.) zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa, mając na uwadze fakt, że powód jako pracownik był zwolniony od obowiązku ich uiszczenia.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.